

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

תורה – שמות פרק יח'

(ז) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חֲתָנָיו וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשְׁק לּוֹ וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ לְרַעְהוּ לְשָׁלוֹם וַיִּבְאוּ הָאֱהָלָה: (ח) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חֲתָנָיו וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשְׁק לּוֹ וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ לְרַעְהוּ לְשָׁלוֹם וַיִּבְאוּ הָאֱהָלָה: (ט) וּנְפַק מֹשֶׁה לְקַדְמוֹת חֲמוּהֵי וּסְגִיד וּנְשִׁיק לִיה וּשְׂאִילוֹ גְבֵר לְחִבְרִיה לְשָׁלֵם וְעָלוּ לְמִשְׁכַּנָּא:

(ח) וַיִּסְפֹּר מֹשֶׁה לְחֲתָנָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל אֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְרָאֵת בְּדֶרֶךְ וַיֵּצֵלֵם יְהוָה: (ח) וַיִּסְפֹּר מֹשֶׁה לְחֲתָנָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל אֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְרָאֵת בְּדֶרֶךְ וַיֵּצֵלֵם יְהוָה: (ח) וְאִשְׁתַּעֲבֵי מֹשֶׁה לְחֲמוּהֵי יֵת כָּל דֵּי עֲבַד יְיָ לְפָרְעָה וּלְמִצְרָאֵי עַל עֵיסַק יִשְׂרָאֵל יֵת כָּל עֲקֻתָא דֵּי אֲשַׁכְחָתְנֹן בְּאַרְחָא וְשׁוֹבְנֹן יְיָ:

(ט) וַיַּחֲדֵי יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילֹו מִיַּד מִצְרַיִם: (ט) וַיַּחֲדֵי יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילֹו מִיַּד מִצְרַיִם: (ט) וַחֲדֵי יִתְרוֹ עַל כָּל טְבָתָא דֵּי עֲבַד יְיָ לְיִשְׂרָאֵל דֵּי שׁוֹבְנֹן מִיַּדָּא דְּמִצְרָאֵי:

(י) וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת הָעָם מִתַּחַת יַד מִצְרַיִם: (י) וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת הָעָם מִתַּחַת יַד מִצְרַיִם: (י) וַאֲמַר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְיָ דֵּי שׁוֹיֵב יִתְכוֹן מִיַּדָּא דְּמִצְרָאֵי וּמִיַּדָּא דְּפָרְעָה דֵּי שׁוֹיֵב יֵת עֲמָא מִתַּחַת מְרוֹת מִצְרָאֵי:

רש"י

(ז) ויחד יתרו – וישמח יתרו זה פשוטו (סנהדרין נד) ומ"א נעשה בשכר חדודין חדודין מיכר על אבוד מצרים היינו לאמרי אינשי גיורא עד עשרה דרי לא תבזי ארמאה באפיה: על כל הטובה – טובת המן והבאר והתורה (מכילתא). ועל כולן אשר הצילו מיד מצרים עד עכשיו לא היה עבד יכול לברוח ממצרים שהיתה הארץ מסוגרת ואלו ילאו ששים רבוא (מכילתא):

(ח) ויספר משה לחתניו – למשך את לבו לקרבו לתורה (מכילתא): את כל התלאה – שעל היסוד של עמלק (מכילתא): התלאה – למ"ד אל"ף מן היסוד של תיבה והתי"ו הוא תיקון ויסוד הנופל ממנו לפרכים וכן תרומה תנופה תקומה תנואה:

(ז) ויאל משה – כבוד גדול נתכבד יתרו באותה שעה כיון שיאל משה יאל אהרן נדב ואזיהוא ומי הוא שראה את אלו יולאין ולא יאל: וישתחו וישק לו – איני יודע מי השתחוה למי כשהוא אומר איש לרעהו מי הקרוי איש זה משה שנאמר והאיש משה (מכילתא):

(ח) ויספר משה לחתניו – למשך את לבו לקרבו לתורה (מכילתא): את כל התלאה – שעל היסוד של עמלק (מכילתא): התלאה – למ"ד אל"ף מן היסוד של תיבה והתי"ו הוא תיקון ויסוד הנופל ממנו לפרכים וכן תרומה תנופה תקומה תנואה:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

נביא – ישעיה פרק ו' ז'-י

- (ז) וַיַּגַע עַל פִּי וַיֹּאמֶר הִנֵּה נֹגַע זֶה עַל שְׁפָתַי וְסֵר עֹנֶקָה וְחָטְאתָהּ תִּכְפֹּר: (ז)
וסדר בפומי ואמר הא שויתי פתגמי נבואתי בפומך ויערן חובך וחסאך יתכפרון:
- (ח) וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֲמַר אֶת מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֵךְ לָנוּ וְאֲמַר הַנְּנִי שְׁלַחְנִי:
(ח) ושמעית ית קל מימרא דיי דאמר ית מן אשלח לאתנבאה ומן יזיל לאלפא ואמרית הא אנא שלח יתי:
- (ט) וַיֹּאמֶר לֵךְ וְאִמַּרְתָּ לְעַם הַזֶּה שְׁמָעוּ שְׁמוּעַ וְאַל תִּבְיִנוּ וְדַאֲוּ דַאֲוּ וְאַל תִּדְרְעוּ:
(ט) ואמר אזיל ותימר לעמא הדין דשמעין משמע ולא מסתכלין וחזו מחזא ולא ידעין:
- (י) הַשָּׁמֶן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאֲזַנֵּי הַכֹּהֵן וְעֵינֵי הַשֹּׁעַ פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשֵׁב וּרְפָא לוֹ: (י) טפיש לביה דעמא הדין ואודנוהי יקר ועינוהי עמעם דלמא יחזון בעיניהון ובאודניהון ישמעון ובלבהון יסתכלון ויתובון וישתבק להון:

רש"י

העולם והסרה שכינתו על הדין קטיע ליסנא
כו' כדאיתא בפסיקתא:
(ט) שמעו שמוע – חני אומר לכם שמעו
שמוע ואתם אין אתם נותנים לב להבין וראו
ניסים שעשיתי לכם ואינכם נותנים לב לדעת
אותי:
(י) השמן לב העם הזה – כמו הכבד את לבו
(שמות ח) לשון הלוח (לשון) פעול לבם הולך
הלוח והשמן (אנגריישנט' זלעז) ואזניו
הולכים הלוח והכבד משמוע. ועיניו השע –
טחים כענין שנאמר (ישעיהו מד) כי טח
מראות עיניהם, הטוח מתרגמינן דאיתשע. פן
יראה זעניו – נתנו לבם שלא ישמעו דברי
נביאים שהם יראים שמא יוטבו זענייהם
דבריו ויזינו זלכס וישקבו אליו והיא רפואתם:

(ז) ויגע על פי וגו' – וסר עונך מזה ליסרך
לכפר עונך שחירפת את ישראל וגדול כחו
שהמלאך ירא לקחתה כ"א במלקחים והגיעה
על שפת הנביא ולא הוזק בתנחומא וזהו
שנאמר כי רב מאד מחנהו (יואל ז) אלו
מלאכים ועלומים מהם עושי דברו (יואל ז')
הם הנביאים ויונתן תירגס וזידו רכפה
וצפומיה ממלל לשון רכפה דבר הרקוף צפה
וצלשון, קבל הדבור מפי הקב"ה מכסאו
צשמים שהיה מכוון כנגד המזבח שבהיכל:
(ח) את מי אשלח – להוכיח את ישראל
שלחתי את עמוס והיו קורין אותו פסילוס
לפי שהיה כבד לשון והוא נתנב' שנתים לפני
הרעש והיו ישראל אומרים הניח הקב"ה את

כתובים – משלי פרק טו' טז'-יט'

- (טז) טוֹב מְעֵט בִּירְאָת יְהוָה מֵאֲוֶצֶר רָב וּמִדְּוִמָה בּוֹ: (טז) טב קליל בדחלתיה דאלהא מן
סימתא דברבתא ועאתא בהן:
- (יז) טוֹב אֲרֻחַת יָרֵק וְאַהֲבָה שָׁם מִשׁוֹר אָבוֹס וְשִׁנְאָה בּוֹ: (יז) טבא שרותא דירקא
ורחמותא תמן מן תורי מפטמי בסגיאתא:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

(יח) אִישׁ חֲמֵה יִגְרֶה מְדוּן וְאָרְךָ אַפִּים יִשְׁקִיט רִיב: (יח) גברא חמתנא מגרא תגרא ונגיד רוחא מדרעך חרתא:
 (יט) דָּרְךָ עֵצֶל כְּמִשְׁכַּת חֶדֶק וְאֶרֶח יִשְׁרִים סִלְלָה: (יט) אורחיהון דעטלי קרעובי וכובי ואורחא דתאיצי שפיא:

רש"י

מעצור לרוחו להאריך חמתו יגרה מדון. וארך אפים – שאינו ממהר להנקם ולרצו. ישקיט ריב – שהוא כלה ושקט מעליו (ס"א מאליו): (יט) דרך עצל כמשוכת חדק – דומה בעיניו כאלו הדרכים גדורים לפניו בגדר חדקים. משוכת – גדר כמו הסר משוכתו (ישעיה ה), חדק קוליס. ואורח ישרים סלולה – כבוסה ומופנה, ומדרש אגדה דרכו של עשו כקוץ זה הנסבך בגיזת אמר אם תטלוהו מכאן הוא מתערה בכאן כך אין אדם יכול ללכת ידי עלילותיו בלא ממון:

(יז) טוב מעט ביראת ה' מאולר רב ומהומה זו – קול בני אדם לועקים שנעשה האולר מגזל וחמס כמו וראו מהומות רבות בתוכה ועשוקים בקרבה (עמוס ג):
 (יז) משור אבוס – שאובסין לו המאכל כפיו על כרחו כדי לפטמו וכן צרורים אבוסים (מלכים א' 7), ויש למושלו כנגד קומץ מעט של עני שחציב משור חטאת של רשע, ד"א טוב ארוחת ירה, לתת לעני ואהבה שם להראות לו פנים יפות. משור אבוס – להאכילו בשר שמן ויראנו פנים זועפות:
 (יח) איש חמה יגרה מדון – אדם שאין

משנה – שבת פרק י"ז

(א) כָּל הַכֵּלִים נִטְלִין בְּשֵׁבֶת וְדִלְתוֹתֵיהֶן עִמָּהֶן, אִף עַל פִּי שֵׁנֵת פְּרָקוֹ בְּשֵׁבֶת. שְׂאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבַּיִת, לְפִי שְׂאִינָן מִן הַמּוֹכֵן:

רע"ב – (א) כל הכלים – שיש להם לנתות: ניטלים בשבת ולנתותיהן עמהן – ואף על פי שנתפרקו הנתות מן הכלים קודם השבת ניטלים בשבת אגב נעשו לנטול:

(ב) נוטל אדם קרנס לפצע בו את האגוזים, וקרנס לחתך את הדבילה. מגרה, לגרר בה את הגבינה. מגרפה, לגרף בה את הגרוגרות. את הרחת ואת הפזלג, לתת עליו לקטן. את הפוש ואת הפרפר, לתחב בו. מחט של יד, לטל בה את הקוץ, ושל סקאים, לפתח בה את הדלת:

רע"ב – (ב) קורנס – פטיש: הדבילה – לאחר שעשאה עיגול היא עבה וקשה ונריכה קרדום לחתכה: מגירה – כעין סכין ארוך ויש בו פגימות הרבה: לגרור בה את הגבינה – לחתכה ולחלקה לחלקים, שעל ידי פגימותיו ממהר וחותך הדבר העב: מגריפה לגרור בה

הגרונות – מן החצית: רחת – לוח שיש לה בית יד ושתי דפנות וזרין בה את החטה: ומזלג – כלי שיש לו שלש שיניים ומהפכים זו את הקש בגורן: כוש – פלך שטוות זו הנשים: כרכר – עץ של אורגים ודומה למחט של סקאין: לתחוב בו – לאכול בו תוחים וכל מיני פרי רך:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

ובלכד שלא יתכוין לעשות לה פה: של
סקאים – מחט גדולה שתופרין בה שקין:
לפתוח זו את הדלת – מי שאצדה לו
מפתח:

(ג) קנה של זיתים, אם יש קטר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין
מקבל טמאה. בין בך ובין בך, נטל בשבת:

לעילוי, והוא ליה בית קיבול: ואם לאו –
שאינו צו קטר, אע"פ שהוא חלול אין
חללו עשוי לקבל כלום, הלכך הוא ליה
פשוטי כלי עץ ואינו מקבל טומאה: צין
כך ובין כך ניטל בשבת – דהא כלי הוא
ועשוי להפוך זו את הזיתים:

מחט של יד – מחט קטנה שתופרים בה
בגדים: ליטול זו את הקוץ – שנקנס
בצקרו, שמתר ליטלו בשבת כמו שמתר
להפיק מורסא להוציא ממנה ליחה

רע"ב – (ג) קנה של זיתים – קנה
שעשוי לצדוק הזיתים שבמעטון אם
נתאסף שמן בתוכו והגיעו להיות ראויין
לצית הדב: אם יש קטר בראשו – כעין
פקק שבקנה: מקבל טומאה – לפי שעל
ידי שהוא פקוק בקטר משתייר בו מן
השמן הזב מן הזיתים וצדוק בו אם הגיע

(ד) רבי יוסי אומר, כל הכלים נטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתר של
מחרשה. כל הכלים נטלין לצרף ושלף לצרף. רבי נחמיה אומר, אין
נטלין אלא לצרף:

לטלטלו מחמה לכל או שלא יגנבוהו
הגנבים, שרי בכלי שמלאכתו להיות.
וכלי שמלאכתו לאיסור, כגון מדוכות
ורחיים וכיוצא בהן, לצורך גופו ולצורך
מקומו מותר, מחמה לכל או מפני
הגנבים אסור: ר' נחמיה אומר אין
ניטלין אלא לצורך – מפרש בגמרא
לצורך תשמיש המיוחד לו בלבד ולא
לצורך דבר אחר ואפילו לצורך גופו, כגון
סכין לחתוך בו בלבד שרי, ולא לסמוך בו
את הקערה. ואין הלכה כרבי נחמיה:

רע"ב – (ד) מסר הגדול – מגירה
גדולה שנוסרים בה קורות: ויתר של
מחרישה – כלי גדול העשוי כסכין שבו
עושין חריץ של תלם המענה. והנך קפיד
עלייהו ומייחד להו מקום דלא חזו
למלאכה אחרית: כל הכלים ניטלים
לצורך ושלף לצורך – הכי קאמר, כל
הכלים שמלאכתו להיות, כגון קערות
וכוסות, ניטלים לצורך גופו ולצורך
מקומו של כלי, ושלף לצורך, אפילו שאינו
כריך לגופו ולמקומו של כלי אלא

(ה) כל הכלים הנטלין בשבת, שבדיהן נטלין (עמיהו), ובלבד שיהיו עושין
מעין מלאכה, שבדי ערבה לבסות בהן את פי החבית, שבדי זבוכית
לבסות בהן את פי הפך. רבי יהודה אומר, ובלבד שיהיו עושין מעין
מלאכתו, שבדי ערבה לצוק לתוכן מקפה, ושלף זבוכית לצוק לתוכן
שמן:

פליגי אלא בנשברו בשבת, אבל נשברו
מערב שבת כולי עלמא מודו דניטלים
אפילו אין עושין מעין מלאכתו הראשונה
– ואין הלכה כרבי יהודה:

רע"ב – (ה) מעין מלאכה – איזו
מלאכה שתהיה ואפילו אינה מעין
מלאכתו הראשונה: לזוק לתוכן מקפה –
עצה, דומיא דעיסה מעורבת במים. ולא

(ו) האבן שפקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה, ואם לאו,
אין ממלאין בה. זמורה שהיא קשורה בטפיה, ממלאין בה בשבת:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

כשאר אצנים, ואין מטלטלין את הקרויה, שנעשית צסיס לאצן שנושאתה: זמורה שהיא קשורה בטפיה – לפך קטן ששואצין בו מים מן הבור או מן המעין: ממלאים בו – דשויה להך זמורה כלי:

רע"ב – (ו) האצן שצקרויה – דלעת יבשה וממלאים צה מים, ומתוך שהיא קלה אינה שואצת אלא כפה ונותנין צה אצן להכבדה: אס ממלאין – צקרויה ואין האצן נופלת, שהדקה יפה צפי הקרויה, הוה כלי: ואס לאו – הרי היא

(ז) פֶּקֶק הַחֲלוֹן, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא קָשׁוּר וְתַלְוִי, פּוֹקֵקִין בּוֹ, וְאִם לָאוּ, אֵין פּוֹקֵקִין בּוֹ. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף פּוֹקֵקִין בּוֹ:

אליעזר אין מוסיפין על אהל עראי צצבת: צין כד וצין כד – צין קשור צין אינו קשור: פוקקין בו – הואיל והיה מוכן מאתמול לכך, דסצרי רצנן מוסיפין על אהל עראי צצבת. והלכה כחכמים:

רע"ב – (ז) פקק החלון – כגון לוח ומסך או שאר כל דבר שסותמים בו חלון: ותלוי – שאינו נגרר בצרף: ואס לאו אין פוקקין בו – שאס נגרר על גצי קרקע, כשהוא שומטו מעל הארץ לסתום בו מחזי כמוסיף על הצנין, וסצר רצי

(ח) כָּל בְּסוּיֵי הַבָּלִים שֵׁישׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נְטָלִים בְּשֶׁבֶת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמָה דְבָרִים אֹמְרִים. בְּכֶסוּיֵי הַקְּרָקְעוֹת, אֲבָל בְּכֶסוּיֵי הַבָּלִים, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף נְטָלִים בְּשֶׁבֶת:

להו צית אחיזה, כי פליגי צכיסויי כלים המחוצרים לקרקעות, מר סצר כקרקעות דמיין, ומר סצר לאו כקרקעות דמיין. והלכה כחכמים שהמחוצר לקרקע הרי הוא כקרקע:

רע"ב – (ח) צמה דצרים אמורים צכיסויי קרקעות – צגמרא קאמר, דצכיסויי כלים כולי עלמא לא פליגי דצרי אע"ג דלית להו צית אחיזה, וצכיסויי קרקעות כגון כיסוי של צור ודות כולי עלמא לא פליגי דאסור אי לית

גמרא – שבת דף קי"ט ע"ב

אמר רב חסדא אמר מר עוקבא כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם מניחין ידיהן על ראשו ואומרים לו וסר עונך וחטאתך תכופר תניא רבי יוסי בר יהודה אומר שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו אחד טוב ואחד רע וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך ומטתו מוצעת מלאך טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו ואס לאו מלאך רע אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך טוב עונה אמן בעל כרחו אמר רבי אלעזר לעולם יסדר אדם שלחנו בערב שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית ואמר רבי חנינא לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית חמין במוצאי שבת מלוגמא פת

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

חמה במוצאי שבת מלוגמא רבי אבהו הוה עבדין ליה באפוקי שבתא עיגלא תילתא הוה אכיל מיניה כוליתא כי גדל אבימי בריה אמר ליה למה לך לאפסודי כולי האי נשבוק כוליתא ממעלי שבתא שבקוהו ואתא אריא אכליה אמר רבי יהושע בן לוי כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו קורעין לו גזר דינו שנאמר בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה' מאי טעמא בפרע פרעות משום דברכו ה' רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אפילו יש בו שמץ של עבודה זרה מוחלין לו כתיב הכא בפרע פרעות וכתוב התם כי פרוע הוא אמר ריש לקיש כל העונה אמן בכל כחו פותחין לו שערי גן עדן שנאמר פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים אל תיקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן מאי אמן אמר רבי חנינא אל מלך נאמן:

רש"י על הגמרא

יסדר אדם שלחנו בערב שבת – כלילי שבת: במולאי שבת – נמי כבוד שבת ללוות זיכרתו דרך כבוד, כאלה המלוה את המלך בצאתו מן העיר: חמין – לשחות ולרחוץ: מלוגמא – רפואה: אכליה אריא – לעגל הראוי לשחוט: ככל כחו – ככל כוונתו: בפרוע פרעות – ביטול פורעניות, כגון פרוע דמתרגמין בטל:

זהתנדב עם ברכו – כשמתנדבין ישראל לכך את זוראן: כי פרוע – כי פרעו אהרן עבודה זרה, והכי קאמר בהבטל פריעות עבודה זרה, שתשתקע ותשתכח שלא יזכר עונם משום התנדב עם הוא: אל מלך נאמן – כך מעיד על זוראן, שהוא אל מלך נאמן:

זוהר – יתרו דף פח' ע"א

רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרזא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, דא סעודתא חדא, לקבל עתיקא קדישא דכל קדישין. והרבבתיך על במתי ארץ, דא סעודתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביך, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אפין: ולקבליהו בעי לאשלאמא סעודתיה, ובועי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מננייהו, משום דאיהו מיהימנותא שלימתא. ובגין פה, שבתא אתיקר, מפל שאר זמנין וחגי, משום דכלא ביה אשתבת, ולא אשתבת הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא, בגין פה, משום דאשתבת כלא ביה, אידבר תלת זמנין. דכתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

רַבִּי אַבְנָא, (נ"א רב המנונא סבא) כַּד הָוּה יְתִיב בְּסַעוּדַתָּא דְשַׁבְּתָא, הָוֵי חֲדַי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהָוּה אָמַר, דָּא הִיא סַעוּדַתָּא קַדִּישָׁא, דְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכֻלָּא. בְּסַעוּדַתָּא אַחְרָא הָוּה אָמַר, דָּא הִיא סַעוּדַתָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְכֵן בְּכָלֵהּ סַעוּדַתִּי, וְהָוּה חֲדַי בְּכָל חַד וְחַד. כַּד הָוּה (דף פ"ח ע"ב) אֲשֶׁלִּים סַעוּדַתִּי, אָמַר אֲשֶׁלִּימוּ סַעוּדַתִּי דְמַהִימְנוּתָא:

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד הָוּה אֲתֵי לְסַעוּדַתָּא, הָוּה אָמַר הֲכִי, אֲתַקִּינוּ סַעוּדַתָּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אֲתַקִּינוּ סַעוּדַתָּא דְמַלְכָּא, וְהָוּה יְתִיב וְחֲדַי. כַּד אֲשֶׁלִּים סַעוּדַתָּא תְּלִיתָאָה, הָוּוּ מְכַרְזֵי עֲלֵיהּ, אֲזַ תְּתַעֲנַג עַל יְיָ וְהִרְכַּבְתִּיהּ עַל בְּמַתִּי אַרְצָא וְהֶאֱכַלְתִּיהּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיָּהּ:

הלכה – הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א'

- (א) פעמים בכל יום קוראין ק"ש בערב ובבקר שנאמר ובשכבך ובקומך בשעה שדרך בני אדם שוכבין וזה הוא לילה ובשעה שדרך בני אדם עומדין וזה הוא יום:
- (ב) ומה הוא קורא שלשה פרשיות אלו הן שמע והיה אם שמוע ויאמר ומקדימין לקרות פרשת שמע מפני שיש בה יחוד השם ואהבתו ותלמודו שהוא העיקר הגדול שהכל תלוי בו ואחריה והיה אם שמוע שיש בה צווי על (זכירת) שאר כל המצות ואחר כך פרשת ציצית שגם היא יש בה צווי זכירת כל המצות:
- (ג) אע"פ שאין מצות ציצית נוהגת בלילה קוראין אותה בלילה מפני שיש בה זכרון יציאת מצרים ומצוה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה שנאמר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך וקריאת שלש פרשיות אלו על סדר זה היא הנקראת קריאת שמע:
- (ד) הקורא קריאת שמע כשהוא גומר פסוק ראשון אומר בלחש ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וחוזר וקורא כדרכו ואהבת את יי' אלהיך עד סופה:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה
בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל